

Arrest

nr. 340 071 van 26 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen bij arrest van 25 januari 2024 met nr. 300.633 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij wordt beslist om verzoeker niet als vluchteling te erkennen en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Op 7 november 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-burger, dit met het oog op gezinshereniging met zijn voorgehouden Nederlandse vader. Op 5 mei 2023 beslist de gemeente Zwijndrecht inzake deze aanvraag tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 15 februari 2024 wordt beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 2 oktober 2025 wordt opnieuw beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker wordt eveneens een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Deze beslissingen worden verzoeker op 3 oktober 2025 ter kennis gebracht. Hij dient geen enkel beroep in tegen deze beslissingen binnen de geldende beroepstermijnen.

1.5. Op 2 december 2025 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 11 december 2025 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 29 december 2025 met nr. 338 592 verwerpt de Raad het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. Op 5 januari 2026 wordt een "*beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens*" getroffen. Bij arrest van 13 januari 2026 met nr. 339 435 verwerpt de Raad de tegen deze akte ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad stelt vast dat de enige in rechte aanvechtbare beslissing vervat in de bestreden akte de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats betreft, waarvoor de Raad niet bevoegd is. De Raad wijst er nog op dat, ondanks wat de titel van de akte doet vermoeden, deze geen beslissing tot terugleiding naar of vaststelling van de grens bevat, gelet op "*de afwezigheid in de bestreden akte van een subtitel "beslissing tot terugleiding naar/vaststelling van de grens" en de afwezigheid van elke juridische en feitelijke motivering dienaangaande*".

1.7. Op 16 januari 2026 treft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe "*beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens*." Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

"Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3 van de wet van 15 december 1980

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Guinee

alias: [S. S.] - [...] - Guinee

Werd op 02/10/2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° + 13°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 02/12/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, 83, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 15/12/2025 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. Betrokkene diende op 22/12/2025 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 29/12/2025. De verwijderingsbeslissing van 02/10/2025 is overeenkomstig artikel 52/3, 83, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias [S. S.] – [...] – Guinee

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 27.04.2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.02.2024 dat hem per post op de gekozen woonplaats betekend werd op 20.02.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 10/01/2022 en op 02/12/2025 werd bij beslissing van 30/05/2023 en 11/12/2025 als niet-ontvankelijk verklaard.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 10/01/2022 en van 02/12/2025. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Op medisch vlak verklaart hij rugproblemen te hebben. Hij toont echter niet aan in welk mate hem dit zou hinderen om te reizen of terug naar zijn land van herkomst te keren.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft wiens naam en geboortjaar hij opgeeft. Iemand met die identiteit is terug te vinden in de administratieve dossier en deze persoon heeft de Belgische nationaliteit. Nergens in het administratief dossier wordt echter een objectieve link tussen beide 'partners' gelegd. Zij hebben geen stappen ondernomen om de relatie te officialiseren door middel van een huwelijk of wettelijke samenwoning, noch werd een aanvraag gezinshereniging of regularisatie ingediend. De aanvraag gezinshereniging die betrokkene in 2022 indiende was in functie van zijn vader.

Betrokkene verklaart nu dat zijn partner zwanger zou zijn. Er zijn geen bewijzen van het feit dat betrokkene de vader van het kind zou zijn.

Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van

een kind te geboren op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene verklaart dat zijn partner gezondheidsproblemen heeft (problematische zwangerschap en mentale problemen) en hiervoor dient te zorgen. De gezondheidssituatie van de partner opent niet het recht tot verblijf.

Assistentie kan via meerdere kanalen en middelen aan de partner van betrokkene worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht de partner niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatie-middelen benutten om een band te onderhouden.

Bovendien stelt de relatie die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner in België te bezoeken. Bovendien kan zijn partner in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zij allen toegang hebben.

Betrokkene deed een aanvraag tot adreswijziging naar het adres van zijn vader. Betrokkene woont dus ook niet samen met zijn verklaarde partner.

De vader van betrokkene woont ook in België evenals zijn tante en zussen. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Nergens in het administratief dossier kan dus worden opgemaakt dat betrokkene een duurzame relatie heeft die beschermd moeten worden zoals bedoeld in art 8 EVRM.

Betrokkene heeft nog geen minderjarige kinderen in België.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vrijheidsberoving, wordt allereerst vastgesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijf-plaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. In zijn arrest van 13 januari 2026 met nr. 339 435 heeft de Raad verder reeds geoordeeld dat in de mate dat verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de loutere mededeling dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2025 terug uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, de vordering eveneens onontvankelijk is. Eenzelfde beoordeling dringt zich op met betrekking tot de huidige vordering en waar ook in de bestreden akte van 16 januari 2026 opnieuw wordt meegedeeld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2025 terug uitvoerbaar is. Verzoeker betwist dit ook niet op de zitting.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische toelichting onderbouwt hij zijn middel als volgt:

“1. Violation flagrante de l’Article 8 CEDH : Rupture de l’unité familiale dans un contexte d’urgence vitale pour l’enfant à naître

La décision attaquée ordonne le maintien en détention et la reconduite à la frontière du requérant en s’appuyant sur une appréciation erronée de sa situation familiale et sur une mise en balance manifestement disproportionnée de l’intérêt légitime de l’État à contrôler le flux migratoire et de l’intérêt supérieur de l’enfant à naître.

En ce sens, l'Office des Étrangers, en persistant à vouloir éloigner le requérant, méconnaît son obligation positive de faciliter sa vie familiale et commet, ce faisant, une ingérence disproportionnée dans l'exercice de ce droit, violant l'article 8 de la CEDH à plusieurs titres :

1.1. Existence d'une vie familiale effective et stable : La notion de 'vie familiale projetée' et de liens familiaux de facto

Contrairement aux allégations qui fondent la décision attaquée affirmant qu'aucun « lien objectif » ne peut raisonnablement être établi entre le requérant et Madame [R. K.], notamment en raison de l'absence de cohabitation entre les parties, la réalité de la vie familiale est attestée par la grossesse elle-même, dont la certitude de paternité est demeurée constante (pièces 5 et 6), et par le suivi psychologique du couple.

Le psychologue clinicien [O. D. C.] du 4 décembre 2025 (Pièce 4) confirme notamment "une relation affective et stable" qui s'est construite "de manière continue et engagée". En outre, il souligne la nature essentielle de cette relation en la qualifiant de "repère important dans l'équilibre émotionnel" de Madame [K.]. Réfuter cette réalité implique de se réfugier derrière un formalisme administratif excessif, c'est-à-dire en exigeant une officialisation de la relation entre les parties, qui nie l'évidence biologique et affective.

En l'espèce et au regard de la jurisprudence susmentionnée de la CEDH admettant que la vie familiale englobe de facto les relations entre les parents et leurs enfants, y compris les enfants à naître lorsque le lien de filiation est établi ou sur le point de l'être, la décision de l'administration élabore donc une contestation incorrecte d'une vie familiale « projetée » entre le requérant et son enfant à naître. En effet, en vertu de la constance de sa relation avec Madame [R. K.], ainsi que de son implication totale, comme en atteste sa présence indispensable auprès de la mère avant son incarcération, l'acte attaqué constitue une ingérence dans la vie familiale du requérant au sens de l'article 8 de la Convention.

1.2. Ingérence disproportionnée et méconnaissance de l'intérêt supérieur de l'enfant (in utero)

Considérant les principes dégagés par la jurisprudence constante, tels qu'énoncés dans l'arrêt Jeunesse c. Pays-Bas, l'intérêt supérieur des enfants est estimé comme ayant été adéquatement observé lorsque les éléments, tels que la commodité, la faisabilité, et la proportionnalité de l'éloignement, ont été dûment examinés. Or, au regard des circonstances exceptionnelles de l'espèce et des motivations avancées dans la décision attaquée, l'autorité semble avoir sciemment minimisé les conséquences que l'éloignement du requérant auraient sur la santé de sa compagne et sur la vie de son enfant à naître.

1.2.1 Disqualification erronée de la nécessité absolue de la présence du père

Les certificats médicaux produits (Pièces 2 et 3) font état d'une réalité alarmante quant à l'état de santé de sa partenaire. Le Dr [N. D. L.] (Gynécologue-Obstétricienne au CHBA) atteste que Madame [K.] a subi un "décollement placentaire" le 15 novembre 2025 avec "fuite de liquide amniotique". Elle qualifie formellement cette grossesse de "grossesse à risque" nécessitant un "alitement prolongé" strict. Cette pathologie obstétricale grave place la grossesse dans une zone de danger immédiat où le moindre stress ou effort physique peut être fatal pour le fœtus.

Plus particulièrement, le rapport psychologique (Pièce 4) établit un lien causal direct entre l'absence du requérant et le risque médical. Il précise que "les conditions médicales et l'isolement accentuent la fragilité psychique" de la mère et que la présence de Monsieur S(...) est requise pour "prévenir une menace de fausse couche".

Le médecin traitant, Dr [D.] (Pièce 5), confirme également cet "état de détresse". L'éloignement du père prive la mère, qui est alitée et médicalement incapable de se déplacer ou de subvenir seule à ses besoins quotidiens, de son unique soutien effectif.

En ce sens, la présence du requérant auprès de sa compagne ne relève donc pas d'une simple convenance personnelle, mais se révèle être une véritable nécessité médicale qui ne peut être effectivement substituée par d'autres moyens de soutien, tel que par 'l'utilisation des moyens de communication modernes' suggérée par l'autorité. Un tel ordre d'éloignement adopté à l'encontre du requérant à ce stade critique de la grossesse de Madame [K.], constitue donc une mesure disproportionnée et impraticable et de ce fait, l'administration prend sciemment le risque de provoquer une fausse couche, violant ainsi l'intérêt supérieur de l'enfant qui doit primer dans toute décision administrative le concernant (Article 3 CIDE, lu en combinaison avec l'Article 8 CEDH). L'État ne peut ignorer que la séparation forcée dans un tel contexte médical revient à compromettre les chances de survie de l'enfant à naître.

1.2.2 Caractère insurmontable des obstacles à la vie familiale ailleurs

De surcroît, l'administration soutient de manière abstraite que la vie familiale peut se poursuivre à distance ou que 'sa partenaire peut lui rendre visite dans son pays d'origine'. Or, en l'espèce, il n'existe aucune possibilité réaliste pour la famille de se reconstituer en Guinée. Madame [K.] réside légalement en Belgique et se trouve dans une incapacité médicale totale de voyager (alitement strict pour éviter la perte du fœtus).

Exiger qu'elle suive le requérant en Guinée reviendrait à exiger qu'elle mette en péril immédiat la vie de son enfant, ce qui constitue un obstacle insurmontable absolu. La vie familiale ne peut se poursuivre qu'en Belgique, au moins jusqu'à l'accouchement et la stabilisation de l'état de santé de la mère et de l'enfant. À la lumière des éléments exposés ci-dessus, il ne saurait être conclu que l'autorité ait accordé à l'intérêt supérieur de l'enfant le poids qui lui ai dû et par conséquent, qu'elle ait réussi à ménager équitablement les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble.

2. Violation du devoir de minutie et défaut de motivation (Articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991)

Bien que la décision attaquée contienne formellement une motivation, celle-ci révèle néanmoins une violation flagrante du devoir de minutie. Ce principe général de bonne administration impose à l'autorité de procéder à un examen complet, rigoureux et concret de tous les éléments du dossier avant de prendre une décision. En l'espèce, l'examen réalisé par l'administration reste manifestement superficiel et en contradiction avec les preuves objectives du dossier.

2.1 Contradiction flagrante entre la motivation et les rapports médicaux

Dans sa décision du 16 janvier 2026, l'administration affirme que la séparation n'est pas préjudiciable et irréversible car « sa partenaire peut, dans son pays d'origine, lui rendre visite ». Cette affirmation standardisée prouve, à elle seule, le défaut de minutie. En effet, l'autorité ne pouvait ignorer que le certificat médical du Dr [D. L.] (pièce 2 - versé au dossier le 15 décembre 2025) prescrit un « alitement prolongé » et une immobilité stricte pour cause de grossesse à haut risque. En ce sens, alléguer que la partenaire peut voyager, malgré le dossier médical prouvant qu'elle est confinée à son domicile sous peine de perdre l'enfant, démontre que l'autorité n'a pas examiné concrètement and minutieusement la situation médicale, mais s'est contentée d'appliquer une motivation stéréotypé sans égard pour la réalité factuelle du dossier.

2.2 Dépréciation fautive du risque vital

Le devoir de minutie obligeait également l'autorité à s'informer de la portée réelle des certificats médicaux. En réduisant la situation critique de la grossesse (risque de mort in utero) à une simple « situation de santé » n'ouvrant pas droit au séjour, l'administration a traité un risque vital immédiat comme une plainte médicale ordinaire. Cette légèreté dans l'examen des pièces, alors que la vie d'un enfant à naître est vraisemblablement menacée, constitue une faute administrative. L'autorité a statué sans prendre la mesure réelle des conséquences de sa décision, violant ainsi son obligation de prudence et de minutie.

Conclusion

Le maintien de la mesure d'éloignement dans ces conditions constitue une ingérence disproportionnée dans la vie familiale (Art. 8 CEDH) et une mise en danger d'autrui, entachée d'un manque de minutie.”

3.3.3. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Uit de toelichting bij het enig middel blijkt dat verzoekende partij zich ook beroept op een schending van artikel 3 van het IVRK.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en ongeboren kind. Zij verwijst naar de psychologische en medische toestand van de partner van verzoeker en het risico op een miskraam indien verzoeker niet in haar nabijheid zou zijn.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

[...]

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Zie in deze:

[...] (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

[...] (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij beroept zich op het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner (en ongeboren kind), maar faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij maakt in eerste instantie niet aannemelijk dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie tussen verzoeker en mevr. [K.].

De gemachtigde van de Minister merkt hieromtrent in de bestreden beslissing zeer pertinent het volgende op:

[...]

Verzoekende partij meent echter dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner voldoende aangetoond wordt door de zwangerschap zelf. Verweerder merkt in deze op dat zij er met haar betoog volledig aan voorbij gaat dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk dat hij de biologische vader zou zijn van het ongeboren kind van zijn vermeende partner, zoals de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing ook terecht opmerkt.

De zwangerschap van de vermeende partner van verzoeker bewijst aldus op zich niet dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar stukken 5 en 6, moet worden opgemerkt dat deze stukken geenszins bewijzen dat verzoeker de biologische vader zou zijn van het ongeboren kind van zijn partner.

Het stuk 5 van verzoekende partij betreft namelijk enkel een verklaring van dr. [D.] waarbij vermeld wordt dat verzoeker de vader is van het ongeboren kind van mevr. [K.]. Het betreft geenszins een vaststelling van het biologisch vaderschap. Terwijl uit het stuk 6 ook niet kan worden vastgesteld dat verzoeker de biologische vader is, nu dit stuk louter mails tussen mevr. [K.] en verzoekende partij betreffen.

Het stuk 6 van verzoekende partij betreft vervolgens een psychologisch attest, waarin vermeldt wordt dat verzoeker de "vader" is van het ongeboren kind van mevr. [K.].

Verzoekende partij maakt verder allerminst aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en mevr. [K.]:

- Het stuk 4 van verzoekende partij betreft namelijk enkel een attest van de psycholoog van mevr. [K.] die verklaart dat verzoeker en mevr. [K.] een duurzame relatie onderhouden. Het stuk vermeldt echter expliciet "ce rapport est rédigé à la demande de madame [K.] pour servir et valoir ce que droit". Aldus vermeldt het attest zelf dat het op uitsluitende vraag van mevr. [K.] werd opgesteld en kan er dus geen bewijswaarde aan worden gehecht;

- Het stuk 5 van verzoekende partij verklaart enkel dat verzoeker "de vader" is van het ongeboren kind van mevr. [K.];

- Het stuk 6 betreffen enkel mails tussen verzoekende partij en mevr. [K.], wat opnieuw vragen doet stellen in verband met de bewijswaarde van de stukken.

Er liggen geenszins objectieve bewijzen voor waaruit blijkt dat verzoeker en mevr. [K.] een duurzame en affectieve partnerrelatie zouden onderhouden.

Verweerder merkt in deze, in navolging van de gemachtigde van de Minister op, dat:

- (1) verzoeker recent een aanvraag tot adreswijziging deed naar het adres van zijn vader (niet naar het adres van mevr. [K.], met wie hij nachts bewoort een duurzame relatie te onderhouden);

- (2) niet blijkt dat verzoeker en mevr. [K.] stappen hebben ondernomen om hun relatie te officialiseren door middel van een huwelijk of samenwonen;

- (3) er nooit een aanvraag gezinshereniging werd ingediend ten aanzien van mevr. [K.] (maar enkel ten aanzien van de vader van verzoeker) en;

- (4) geen bewijzen voorliggen van het biologisch vaderschap van verzoeker.

Verzoekende partij doet in het verzoekschrift zelfs geen enkele poging om de motieven van de gemachtigde van de Minister dienaangaande te weerleggen.

Verweerder verwijst in deze nog naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk kan worden gemaakt indien wordt aangetoond dat er sprake is van een duurzame relatie:

[...] (R.v.V. arrestnr. 268 149 dd. 11.02.2022)

In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeboren kind van mevr. [K.], moet worden geuid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

In het licht van artikel 8 van het EVRM is er dan ook heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeboren kind.

Zie ook:

“Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongebooren kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongebooren kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongebooren kind is immers onmogelijk” (R.v.V, nr. 23.598, 25.02.2009).

En ook:

“Alleszins, in zoverre verzoeker doelt op een gezinsleven tussen hem en het ongebooren kind waarmee de verwerende partij rekening diende te houden, moet worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (...) In het licht van artikel 8 van het EVRM is er heden nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongebooren kind. Verzoeker kan hierover dan ook geen afweging verwachten in de bestreden beslissing.” (RvV nr. 227.361 dd. 10.10.2019)

Evenmin is een verwijzing naar het hoger belang van het ongebooren kind in deze dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers bezat verzoeker op geen enkel moment verblijfsrecht in het Rijk.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Zie in deze:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij meent dat voldoende aangetoond is dat de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is gelet op de alarmerende gezondheidssituatie van mevr. [K.]

Verweerder merkt in deze vooreerst op dat de gemachtigde van de Minister hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende bepaalt:

[...]

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de fysieke aanwezigheid van verzoekende partij onontbeerlijk is tijdens de zwangerschap van mevr. [K.]. Zij verwijst naar een medisch attest (stuk 2) waaruit blijkt dat mevr. [K.] moeilijkheden heeft ondervonden tijdens haar zwangerschap.

Verweerder merkt op dat het medisch attest niet actueel is en geenszins preciseert dat de absolute aanwezigheid van eiser op het grondgebied noodzakelijk is om mevr. [K.] te ondersteunen tijdens haar zwangerschap. Dit is een gevolgtrekking die verzoekende partij zelf maakt, maar die geenszins vermeld wordt in het medisch attest.

Het medisch attest vermeldt, in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, ook niet dat “de minste stress voor mevr. [K.] fataal zou kunnen zijn voor de foetus”. Opnieuw is dit een toevoeging die verzoekende partij zelf maakt.

Verweerder benadrukt in deze nog dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat mevr. [K.] actueel nog steeds een moeilijke zwangerschap heeft, waarbij de aanwezigheid van eiser op het grondgebied absoluut vereist is.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar een attest van de psycholoog van mevr. [K.] (stuk 4) en het attest van dr. [D.] (stuk 6), merkt verweerder op dat dit geen medisch stukken betreffen die aannemelijk maken dat de aanwezigheid van verzoeker op het Belgisch grondgebied onontbeerlijk is om de zwangerschap van mevr. [K.] goed te laten verlopen.

Op geen enkele manier wordt dus aan de hand van objectieve stukken aannemelijk gemaakt dat, indien verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, er een risico op een miskraam zou bestaan.

In het algemeen moet verder worden vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat virtueel contact met mevr. [K.] onmogelijk zou zijn tijdens haar zwangerschap, dan wel dat het vermeend gezinsleven niet op een andere manier zou kunnen worden uitgeoefend.

Verzoekende partij focust zich in het verzoekschrift enkel op het feit dat het volgens haar onmogelijk zou zijn voor het gezin om zich in Guinee te vestigen, gelet op de zwangerschap van mevr. [K.] en het feit dat zij in de onmogelijkheid is om te reizen. Nog los van het feit dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor mevr. [K.] actueel onmogelijk is om te reizen, gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat ook

andere mogelijkheden bestaan om het vermeend gezinsleven verder uit te oefenen (eventueel nadat mevr. [K.] bevallen is).

Verzoekende partij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat het voor verzoeker en zijn gezin onmogelijk zou het gezinsleven elders dan wel op een andere manier uit te oefenen.

Verweerder benadrukt tot slot ten stelligste dat verzoeker zijn gezinsleven volkomen in illegaal verblijf heeft uitgebouwd, terwijl hij zich momenteel onder een geldend inreisverbod bevindt. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd:

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn vermeende partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk en nadat de duur van het inreisverbod verstreken is. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekende partij nog verwijst naar het hoger belang van het kind uit artikel 3 van het IVRK, merkt verweerder op dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verzoekende partij werpt tot slot nog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op, omdat de gemachtigde van de Minister in haar beoordeling omtrent de mogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen geen rekening zou hebben gehouden met het medisch attest van Dr. [D.L.] (stuk 2).

Verweerder merkt in deze op dat het medisch attest dd. 12.12.2025 enkel voorschrijft dat mevr. [K.] een "verlengde bedrust" moet hebben. Het medisch attest vermeldt niet dat er een absolute onmogelijkheid zou zijn om te reizen.

Bovendien bepaalt de gemachtigde van de Minister duidelijk: "mocht de partner niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden". Aldus kan niet anders dan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister, in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidssituatie van mevr. [K.].

Er is geenszins sprake van een stereotype motivering van de gemachtigde van de Minister, nu zeer duidelijk blijkt dat deze rekening gehouden heeft met de zwangerschap van mevr. [K.] en haar gezondheidstoestand in rekening heeft gebracht.

Niettemin dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Zie ook:

"Uit de motieven, zoals weergegeven in punt 1.9., blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een standaardmotivering, zoals ook zal blijken uit wat volgt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht." (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103)." (RvV, arrest nr.323 782 van 21 maart 2025)

Tot slot moet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing expliciet erkend heeft dat mevr. [K.] een problematische zwangerschap doorgemaakt heeft, zodat de kritiek van verzoekende partij als zou de gemachtigde van de Minister de zwangerschap van verzoekster gereduceerd zou hebben tot een "gezondheidssituatie" grondslag mist.

Terwijl allerminst door middel van objectieve medische attesten wordt aannemelijk gemaakt dat er een acuut gevaar op een miskraam is voor mevr. [K.] (zie supra).

De gemachtigde van de Minister heeft op gedegen wijze rekening gehouden met de gezondheidssituatie van verzoekende partij en de impact van de afwezigheid van verzoeker op deze gezondheidssituatie, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen."

3.3.4. Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn zwangere Belgische partner. Hij betoogt dat de in december 2025 door hem nieuw voorgelegde stukken, waaronder deze inzake de zwangerschap van zijn partner, het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven voldoende aantonen en dat de bestreden terugleidingsmaatregel disproportioneel ingrijpt in dit gezinsleven alsook het hoger belang van het (ongeboren) kind miskent. Er is volgens hem geen sprake van een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat de gevolgen van de bestreden terugleidingsmaatregel op de gezondheid van zijn partner en diens ongeboren kind worden geminimaliseerd. Hij stelt op basis van de aangebrachte stukken aannemelijk te hebben gemaakt dat zijn partner, die langdurige bedrust werd opgelegd omwille van haar risicozwangerschap en bijgevolg minstens tot aan de geboorte van haar kind hem niet achterna kan reizen naar zijn herkomstland, zijn ondersteuning in België nodig heeft voor haar dagdagelijkse zorgen en deze niet zonder meer kan worden vervangen door andere vormen van ondersteuning of door de moderne communicatiemiddelen.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Uit de huidige rechtspraak van het EHRM blijkt niet dat samenwoning een absolute vereiste is. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen ook door andere elementen kan worden aangetoond.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is verder niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden overgegaan tot een belangenafweging en 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Indien het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.3.7. Verzoeker wees tijdens zijn horen op 2 oktober 2025 reeds op het gegeven dat hij een partner heeft die zwanger is. In de verwijderingsmaatregel waartoe op dezelfde dag werd besloten, werd hierover gesteld dat het administratief dossier geen stukken bevat omtrent een relatie van verzoeker met deze voorgehouden partner met de Belgische nationaliteit, dat niet blijkt dat zij reeds stappen hebben gezet om hun relatie te 'officialiseren' en dat zij niet blijken samen te wonen. Nog stelde verweerder vast dat noch omtrent de zwangerschap noch omtrent verzoekers vaderschap enig bewijs voorlag. Zoals reeds werd aangegeven, vocht verzoeker deze verwijderingsmaatregel niet in rechte aan. Verzoeker kan aldus thans niet volstaan met louter opnieuw te wijzen op het gegeven dat hij hier een partner heeft die zwanger is, opdat deze gegevens of

artikel 8 van het EVRM zich alsnog zouden verzetten tegen zijn effectieve verwijdering naar zijn land van herkomst.

3.3.8. Op 15 december 2025 legde verzoeker ter beoordeling van het bestuur enkele nieuwe elementen inzake zijn ingeroepen gezinssituatie voor die volgens hem maken dat het in de huidige omstandigheden alsnog disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM indien hij zou worden verwijderd naar het land van herkomst, met name met betrekking tot de risicozwangerschap van zijn partner waardoor zij zijn nabijheid nodig zou hebben. In dit verband werden bijkomende mails van de partner zelf alsook de volgende stukken voorgelegd:

- Een attest van de gynaecoloog van zijn partner die attesteert dat de partner voor de eerste keer zwanger is (met voorziene bevallingsdatum op 17 mei 2026) en dat zij op 15 november 2025 als gevolg van een loslaten van de placenta een verlies van vruchtwater had. De gynaecoloog stelt dat de partner, gelet op haar risicozwangerschap, een langdurige bedrust heeft.
- Attesten inzake de arbeidsongeschiktheid van de partner.
- Een medisch attest van 3 november 2025 dat er in hoofde van de partner, een jonge aanstaande moeder, sprake is van een intens psychologisch lijden, nu verzoeker in het gesloten centrum zit.
- Een attest van de psycholoog van de partner van 4 december 2025. Hij getuigt van haar affectieve en stabiele relatie met verzoeker en het belang van deze relatie voor haar emotioneel evenwicht. Hij stelt dat de partner sinds verzoekers vasthouding een moeilijke periode alleen doormaakt, dat haar medische toestand en isolatie haar psychische kwetsbaarheid versterken en dat de aanwezigheid van verzoeker voor haar een belangrijke ondersteuning zou betekenen in haar huidige situatie die stabiliteit, bijstand en rust heeft.

3.3.9. In antwoord hierop herhaalt verweerder in de bestreden terugleidingsbeslissing allereerst zijn eerdere bemerkings dat het administratief dossier van verzoeker geen stukken omtrent een relatie van verzoeker met de partner bevat, dat niet blijkt dat zij reeds stappen hebben gezet om hun relatie te 'officialiseren' en dat zij niet bleken samen te wonen. Nog motiveert verweerder dat er nog steeds geen bewijs voorligt dat verzoeker werkelijk de vader is van het (ongeboren) kind.

Dit alles is op zich correct, al dient in dit verband eveneens te worden opgemerkt dat verzoeker reeds is vastgehouden van toen zijn partner nog maar zeer kort zwanger was, waardoor hij redelijkerwijze onvoldoende de kans had om reeds de nodige stappen te zetten om over te gaan tot een prenatale erkenning. De Raad merkt trouwens op dat verweerder met zijn verdere motivering – met name dat verzoeker de Belgische Staat voor een voldongen feit plaatste door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken alsook dat dit hem niet automatisch recht geeft op verblijf en dat het *“bestaan van een kind te geboren op het grondgebied [...] de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet [verhindert], om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren”* – impliciet ook lijkt te erkennen dat de nieuw voorliggende gegevens voldoende aanwijzingen bevatten die maken dat het in de huidige stand van zaken alsnog aannemelijk voorkomt dat verzoeker wel degelijk de vader zou zijn van het ongeboren kind van zijn partner. Zo is verweerder thans, onder meer gelet op de zwangerschap, ook overgegaan tot een verdere beoordeling en belangenafweging in het licht van het ingeroepen gezinsleven, waarmee hij zelf ook aangeeft dat in de huidige stand van zaken het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgesloten.

In de licht van het gegeven dat verzoeker bij zijn horen op 2 oktober 2025 onmiddellijk verklaarde dat hij een partner heeft die zwanger is, nu thans een duidelijk bewijs van haar zwangerschap voorligt en rekening houdend met de thans bijkomend voorgelegde mails en bewijsstukken van de partner, acht de Raad een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van zaken op het eerste gezicht voldoende aangetoond. Dit ook al heeft een en ander nog de nodige bevestiging, onder meer op het vlak van het vaderschap van verzoeker. Zoals reeds werd aangegeven, lijkt verweerder in zijn thans voorliggende terugleidingsbeslissing ook eenzelfde inschatting te hebben gemaakt, waar hij is overgegaan tot een belangenafweging met betrekking tot dit gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. In zoverre verweerder in zijn nota met opmerkingen alsnog aangeeft het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven te willen betwisten, wordt dit betoog, gelet op wat voorafgaat, niet langer dienstig geacht, minstens kan dit op het eerste gezicht niet langer worden aangenomen.

3.3.10. In de bestreden terugleidingsbeslissing geeft verweerder aan dat volgens hem deze maatregel niet disproportioneel ingrijpt in het ingeroepen gezinsleven. Hij benadrukt dat verzoeker de Belgische Staat voor een voldongen feit plaatste door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Verder wijst hij er op dat *“[a]ssistentie [...] via meerdere kanalen en middelen aan de partner [kan] worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van betrokkene”*. Hij stelt dat *“mocht de partner niet naar het land van herkomst kunnen reizen”* zij via de moderne communicatiemiddelen een band kunnen onderhouden. Nog geeft hij aan dat de bestreden terugleidingsbeslissing slechts een tijdelijke scheiding impliceert, dat verzoeker vanuit zijn land van

herkomst de nodige stappen kan zetten om zijn verblijf in België in regel te stellen en dat de partner hem kan komen bezoeken in zijn herkomstland.

Zoals reeds werd aangehaald, volstaat in de huidige zaak het loutere gegeven van de zwangerschap van verzoekers partner niet opdat er voldoende reden is in het licht van artikel 8 van het EVRM opdat de bestreden maatregel niet mag worden uitgevoerd. Verzoeker maakt thans evenwel aannemelijk dat er sinds zijn vasthouding begin oktober 2025 nieuwe elementen spelen die wijzen op een bijzonder kwetsbare situatie in hoofde van zijn partner, dit nu zij op 15 november 2025 met spoed werd opgenomen in het ziekenhuis wegens een loslaten van de placenta en vruchtwaterverlies en sindsdien een langdurige bedrust in acht moet nemen. Dit maakt dat zij geïsoleerd thuis zit. Op basis van de voorgelegde medische stukken blijkt nog dat er bij haar sprake is van *“een intens psychologisch lijden”*, nu verzoeker in het gesloten centrum zit.

De Raad volgt verweerder op het eerste gezicht niet waar hij in zijn nota aangeeft dat niet blijkt dat actueel nog steeds sprake is van *“een moeilijke zwangerschap”*. Het klopt dat de voorgelegde stukken dateren van eind vorig jaar, toen deze werden overgemaakt aan verweerder opdat deze alsnog zou afzien van een terugleiding naar de grens van verzoeker op grond van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden. Redelijkerwijze dient echter te worden aangenomen dat in de gegeven omstandigheden blijvend sprake is van een risicozwangerschap.

Uit de voorliggende stukken komt verder naar voor dat de partner voor haar risicozwangerschap de nodige ondersteuning kan genieten in België in de vorm van een wekelijks bezoek aan het ziekenhuis en een vroedvrouw die één keer in de week langskomt. Voor het overige lijkt het er op dat zij noodgedwongen zo veel mogelijk platte rust in acht dient te nemen en aldus zeer wordt beperkt in haar verplaatsingsmogelijkheden en activiteiten. Het is onduidelijk of en in welke mate zij een eigen familiaal of sociaal netwerk heeft dat haar ondersteunt. Alleszins oordeelt de Raad dat in de gegeven omstandigheden de hulpverlening die in België mogelijk is bij een risicozwangerschap, al dan niet aangevuld met contacten die de partner via de moderne communicatiemiddelen met verzoeker kan onderhouden, ontoereikend is/zijn om de fysieke aanwezigheid van verzoeker te kunnen compenseren die haar in haar risicozwangerschap zou kunnen ondersteunen en bijstaan in haar dagdagelijkse leven.

Waar verweerder zowel in zijn beslissing als in de nota, aangeeft dat een verlengde bedrust nog niet maakt dat er een *“absolute onmogelijkheid”* is om te reizen, acht de Raad het bovendien kennelijk onredelijk om in de voorliggende omstandigheden aan te geven dat de Belgische partner in de mogelijkheid zou zijn om tijdens haar risicozwangerschap en minstens tot aan de geboorte van haar kind verzoeker achterna te reizen. In de voorliggende omstandigheden moet integendeel worden aangenomen dat een tenuitvoerlegging van de bestreden terugleidingsmaatregel verzoeker en zijn partner voor onbepaalde tijd, minstens tot korte tijd na de geboorte van het kind, van elkaar zal scheiden, wat maakt dat de partner geen enkele nabije ondersteuning van verzoeker zal kunnen genieten tijdens haar risicozwangerschap en verzoeker ook geen enkele kans zal hebben om aanwezig te zijn bij de geboorte van het kind.

Waar verweerder nog benadrukt dat de bestreden terugleidingsbeslissing slechts een tijdelijke scheiding impliceert en dat verzoeker vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen kan zetten om zijn verblijf in regel te stellen, en dat de partner hem in tussentijd kan komen bezoeken, houdt hij er nog onvoldoende rekening mee dat deze tijdelijke scheiding zich net afspeelt in een periode van verhoogde kwetsbaarheid en isolatie van de partner waardoor zij net nu – in afwachting van de geboorte van haar kind – in verhoogde mate is aangewezen op de nodige rust en stabiliteit en op de ondersteuning en bijstand van verzoeker en zonder dat van haar momenteel – gelet op haar risicozwangerschap – in redelijkheid kan worden verwacht dat zij verzoeker achterna zou reizen. Verweerder betwist in zijn beslissing ook niet dat de partner, bovenop haar risicozwangerschap, mentale problemen kent ingevolge de vasthouding van verzoeker, zonder stil te staan bij het belang - uitgerekend in deze situatie van verhoogde kwetsbaarheid van de partner - van de nabijheid van verzoeker opdat de partner de nodige stabiliteit, bijstand en rust kan genieten tijdens haar risicozwangerschap.

De Raad is aldus van oordeel dat de thans ingeroepen gezinssituatie – ondanks dat deze tijdens het precaire verblijf van verzoeker tot stand is gekomen, zoals door verweerder correct wordt aangehaald - op het eerste gezicht en in zijn huidige omstandigheden alsnog getuigt van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden waarin sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, alleszins tijdens de periode van de risicozwangerschap van de partner. Deze uitzonderlijke omstandigheden zijn niet op zorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze in acht genomen in de bestreden terugleidingsbeslissing.

3.3.11. De aangevoerde grief onder artikel 8 van het EVRM is ernstig.

3.3.12. In het licht van de voorgaande vaststellingen, maakt verzoekster in de huidige stand van de procedure een ernstig middel aannemelijk. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Met betrekking tot de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker zet het door hem ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

"1. Mise en danger vitale de l'enfant à naître (Risque de fausse couche)

Le préjudice le plus immédiat et le plus irréparable concerne la vie de l'enfant à naître. Comme établi par les certificats médicaux (Pièces 2 et 3), la grossesse de la compagne du requérant est pathologique ("grossesse à haut risque", "décollement placentaire", "fuite de liquide amniotique"). Le maintien en détention et a fortiori l'éloignement du père génèrent un stress psychologique intense chez la mère (attesté par le Dr D(...) et le psychologue D(...) C(...) – Pièces 4 et 5), qui est médicalement reconnu comme un facteur aggravant le risque de fausse couche dans ce type de pathologie obstétricale. La perte de l'enfant à naître constituerait, par définition, un préjudice définitif et irréparable, engageant la responsabilité de l'État pour atteinte à la vie (Article 2 CEDH par ricochet).

2. Atteinte irréversible à la vie familiale et à l'intérêt de l'enfant

L'exécution de la mesure d'éloignement entraînerait une rupture brutale et potentiellement définitive de la cellule familiale au moment le plus critique de son existence : la fin de grossesse et la naissance.

2.1 Absence irrémédiable à la naissance

Si le requérant est renvoyé en Guinée, il sera physiquement absent lors de l'accouchement (prévu en mai 2026), privant l'enfant de la présence de son père dès ses premiers instants et la mère de tout soutien. Ce préjudice moral et affectif est impossible à réparer a posteriori.

2.2 Impossibilité de reconstitution familiale

Compte tenu de l'état de santé de la mère (incapacité totale de voyager) et de la nationalité ou du séjour légal de celle-ci en Belgique, la famille ne pourra pas se reconstituer en Guinée. L'éloignement scellerait donc la séparation durable des parents et de l'enfant.

3. Situation de détresse de la compagne

Le renvoi du requérant placerait sa compagne, qui est alitée, isolée et sans famille en Belgique, dans une situation de "détresse" médicale et sociale avérée (Pièce 5). L'État belge, en privant cette femme enceinte et malade de son seul soutien effectif, l'expose à un risque de traitement inhumain et dégradant (Article 3 CEDH), créant un préjudice moral et physique difficilement réparable pour elle également.

4. Conclusion sur l'urgence

L'imminence de l'éloignement (décision exécutoire, détention en cours) combinée à la fragilité extrême de la situation médicale rend l'intervention du juge des référés indispensable. Seule la suspension immédiate de l'acte peut prévenir la réalisation de ces risques majeurs.

En conséquence, le préjudice grave et difficilement réparable est suffisamment établi."

Gelet op het ernstig bevinden van het middel en verzoekers uiteenzetting dient te worden aangenomen dat, in de huidige stand van zaken, is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zodat ook de derde cumulatieve voorwaarde is vervuld. Er dient in dit verband ook te worden benadrukt dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze mag interpreteren, nu dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorige een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief heeft.

3.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 tot terugleiding naar/vaststelling van de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is, betreffende artikel 1, uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

I. CORNELIS